

πτά ὁ Λεκατοῦς καὶ σὰς συνεκράτησε ἐν βαρεῖα διατελοῦν-
τας ὁδύνῃ εἰς τὰς θέσεις σας.

Ὅταν εἶχεν ἰδῆ τὸν κ. Ταβουλάρην ταχέως θνήσκοντα
τὸν ἠρώτησεν ὁ κ. Λεκατοῦς τὸν λόγον τῆς ταχύτητος.

Ὁ κ. Ταβουλάρης δικαίως εἶπε : διότι σηκώνεται καὶ
φεύγει ὁ κόσμος..

Ἐν τῇ δικαίᾳ ὑπερηφανείᾳ τῆς τέχνης του ὁ κ. Λεκα-
τοῦς ἀπήντησεν :

— Θὰ δῆς ὅτι ἐγὼ θὰ τοὺς κάμω νὰ μὴ σηκωθοῦν !

*

Τὸ καθ' ἡμᾶς, τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης ἐξεπληρώθησαν
τινες τῶν περὶ θεάτρου πόθων μας. Ἀφ' ἧς ἤρχισαμεν δη-
μοσιογραφοῦντες ἐνταῦθα, μεταξύ ἄλλων ἀνελάβομεν καὶ
τὸν περὶ θεάτρου ἄγωνα, ἀποπειρώμενοι ν' ἀποδείξωμεν ὅτι
τὰ ἐννεάμισα δέκατα τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν δὲν εἶναι
ἠθοποιοί. Δυστυχῶς ἐνταῦθα ὅλοι οἱ ἄγῶνες λαμβάνουσι
τὴν ἀπόχρωσιν τῶν ἄθλων τοῦ Δὸν Κισώτου ἐκλαμβάνον-
τος τοὺς ἀνεμομύλους ὡς γίγαντας καὶ πλῆττοντος τὸν
ἄερα διὰ τοῦ ξίφους τοῦ πλανοδίου ἱππότου. Διὰ τοῦτο ἀ-
παγοητευθέντες καὶ οὔτε τοὺς ἠθοποιοὺς κατορθώσαν-
τες νὰ πείσωμεν, ἀλλ' οὔτε τὸ δημόσιον, ἐπαύσαμεν πρὸ
πολλοῦ μετ' ἐκείνων μὲν νὰ μὴ γινώμεθα κακοί, αὐτὸ δὲ νὰ
τὸ ἐκκωφίζωμεν διὰ τῶν αἰώνιων μεμφιμοιριῶν μας. Περὶ
ἑλληνικοῦ θεάτρου ἢ δὲν ἐγράφομεν οὔτε λέξιν ἢ ἐφιλοξε-
νοῦμεν ἀπλῶς ὅσα καλοθελεται συνεργάται μας ἐνίοτε μᾶς
παρεῖχον πρὸς δημοσίευσιν. Ἐλατρεύομεν ὁμῶς μυστικὴν
ἐπιθυμίαν διὰ ψηλαφητοῦ τινος παραδείγματος νὰ δεῖξωμεν
εἰς τοὺς συγχρόνους Ἀθηναίους, δημόσιον τε καὶ ἠθοποιοὺς,
τί ἐστὶν ἡ δραματικὴ τέχνη. Διὰ τοῦτο ἐσκιρτήσαμεν ἐκ
χαρᾶς ὅτε ἀνέγνωμεν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι εἰς τὴν διὰ τῶν
εὐρωπαϊκῶν πόλεων περιοδείαν τῆς διασήμευ Σάρας Βερνάρ
εἶναι οἰκουμενικῶς καὶ αἱ Ἀθῆναι. Ἐ! Ἐλέγομεν θὰ ἴδωσι

καὶ οἱ πτωχοὶ Ἀθηναῖοι γυναῖκα διδάσκουσιν ἀπὸ σκηνῆς.
Ὁ κ. Λεκατοῦς εὐτυχῶς μᾶς προέλαβεν· ἀνέπτυξε προχ-
θὲς θησαυροὺς δραματικῆς τέχνης, ἰσοδυναμοῦντας πρὸς τὰ
θέαμα τῶν μυκηναίων ἀρχαιοτήτων πρὸ τῶν ἐκπεπληγμέ-
νων ὁράσεων τῶν ἀδαῶν τῆς ἀρχαίας τέχνης. Διὰ τοῦτο
ἤγρησαν ἡσθάνθημεν χαρὰν ὅταν ἐν τῇ παραστάσει τοῦ ἐ-
βλέπομεν τόσον ἀπαράμιλλα διὰ λαμπρᾶς μιμικῆς διακο-
μωδοῦντα τοὺς ἠθοποιοὺς τῆς ἐποχῆς, εἰς ἣν ἀνάγει τὸ
δρᾶμα τοῦ Ἀμλέτου ὁ Σαίξπηρ καὶ δυστυχῶς καὶ τῆς ἡμε-
τέρας συγχρόνου θεατρικῆς περιόδου.

*

Εἰς τὸν καλλιτέχνην **Νικόλαον Λεκατοῦν** ἡ μέλ-
λουσα ἑλληνικὴ τέχνη ἀοράτος κατέθεσε προχθὲς ἐπὶ τῆς
ξανθοῆς του κεφαλῆς ἀμάραντον ἐκ δάφνης στέφανον.

Καλιδάν.

ΑΝΟΗΣΙΑΙΣ

Ἐξω σαχλὴ πολιτικὴ, μουντάρα, συχαμένη,
Ἐξω καὶ σὺ, νερόδραστη κατάληψις καὶ κρύα,
Ἐξω καὶ ἡ ἐλευθερίᾳ ἡ ψωμοζητημένη,
Ἐξω καὶ σὺ ἡ Ἡπειρος καὶ σὺ ἡ Θεσσαλία.
Ἐγίνατε ζητήματα γιὰ ὅλους συχαμένα,
Καὶ οὔτε κἂν γιὰ ψέμματα ἀνάδετε κανένα.

— Μεγαλειότατε σὰς προετοίμασα μίαν ἐκπληξίν. Ὁ
φύλαξ ἀξιοματικὸς τοῦ Μάλτα-κίτσικ Νετζήπ-βερς, κακοῦρ-
γος καὶ προδότης, ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς ὑπεσχέθη εἰς τὴν
γυναῖκα ταύτην νὰ διευκολύνῃ τὴν δραπετεύσιν των, ταύ-
την τὴν ἐσπέραν. Ἐξεμυστηρέυθη ὁμῶς τοῦτο εἰς φίλον του
τινὰ, ὅστις βλέπων τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους διακινδυ-
νεύοντα, ἤλθε καὶ μοι ἀνεκοίνωσε τὰ συμβησόμενα. Παρα-
καλῶ, Μεγαλειότατε, μήπως ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἡ Ἀγγλὶς...
παρατηρήσατε. . .

— Ναί, Ὁσμάν πασᾶ μου, εἶνε ἐκείνη, ἡ Ἀγγλὶς ! καὶ
ἔρρηξε φωνὴν χαρᾶς.

Δύο ἐκ τῶν ἀνακτορικῶν ὁρδῶν ὑπείκοντες εἰς βλέμμα
τοῦ Ὁσμάν πασᾶ, ἔθηκαν τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα τῆς Μάρ-
θας, καὶ περιβαλόντες τὴν ὁσφὺν αὐτῆς, τὴν ἀπήγαγον τρέ-
χοντες.

— Ἦλθε τοῦ Κόσμου, ἡ Ἀγγλὶς σὰς περιμένει εἰς τὸ
Γιλδιζ καὶ δεικνύων περιφρονητικῶς τὸν Μιδάτ, προσέθη-
κεν ὁ Ὁσμάν :

— Τί λέγει σ' αὐτὰ τὸ Σύνταγμα, Μιδάτ ; χα, χα,
χάααα.

— Χα, χα, χα, χα, χάααα, ἐγέλασε καὶ ὁ Σουλτάνος.

Ὁ Μιδάτ, οὐδὲν ἐκ τῶν γιγνομένων, ἐννοῶν καὶ νομί-
ζων ἐαυτὸν παίγνιον ἀπαισίου οὐνεῖρου, ἀφῆκε στεναγμὸν
ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῆς καρδίας αὐτοῦ, πίπτων ὡς λιπόθυ-

μος ἐν τῇ ῥυπαρᾷ στρωμνῇ του, ἐνῷ ἡ θύρα τῆς φυλακῆς
ἐκλείετο ὀπισθεν τοῦ ἀναχωροῦντος Σουλτάνου καὶ Ὁσμάν
πασᾶ.

Ἀπὸ τῆς πτωχικῆς καλύβης μέχρι τῶν Σουλτανικῶν ἀ-
νακτόρων τρία τινα ἀνευρίσκες εἰς μεγάλην πολυτέλειαν·
τὸ ἐστιατόριον, τὸν ἀπόπατον καὶ τὸν κοιτῶνα. Τῶν ἀνα-
κτορικῶν μάλιστα ἀποπάτων, ἡ πολυτέλεια ὑπερβαίνει πᾶν
ὅ,τι δύναται νὰ φαντασθῇ τις, ἀφοῦ τὸ πλεῖστον ἀντὶ μαρ-
μάρων φέρουσι βαρυτίμους τάπητας τῆς Περσίας, ἡ ἀτμο-
σφαῖρα ἀποτελεῖται ἐξ ἀρωμάτων διακόσμησης δὲ ποικίλη
διακρίνει αὐτά. Ὅπόταν ἡ Α. Μ. διαιτᾶται ἐντὸς, δύο
μαῦροι ἴστανται πρὸ τῆς θύρας, κρατοῦντες ὀλοχρύσους λε-
κάνας καὶ δοχεῖα, εἰς ἃ θέλει πλυθῇ καὶ ἀρωματισθῇ ὁ
τῶν βασιλέων βασιλεὺς. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι θεωροῦνται ὡς
ἱεροί, καθὼς παριστάμενοι εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν γένων ἀναγκῶν
ὑπὸ ἀντιπροσώπου τοῦ Μωαμέτη. Ὅπόταν δὲ συμβῇ ὥστε
ὁ ἀναξ αἰπαίρας τὸ σκέλος ἐκ τῆς δένδρουφύτου φάραγγος
ἀπώσσει βροντὴν, τότε οἱ μαῦροι θεωροῦσι τὸ τοιοῦτον ὡς
αἴσιον οἰωνόν, καὶ πάντες πρὸς αὐτοὺς ὑποκλίνονται πε-
ρισσότερον, ὡς εὐδοκήσαντος τοῦ Σουλτάνου ν' ἀποπέμψῃ
ἐνώπιον αὐτῶν κρότον ὁμοιον, τοῦ ὁποῦ τὰ ἐντελέστερα
μουσικὰ ὄργανα ἀδύνατον νὰ παραγάγῃ καὶ εὐωδίαν πολὺν
τῆς τῶν Ἀραβικῶν ἀρωμάτων ὑπερβαίνουσιν. Καὶ ταῦτα
οὐχὶ φαντασιώδη, ἀλλ' ἀληθῆ.

Δὲν ξέρουμε τί ναῦρουμε νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ,
 'Εδῶ κι' ἐκεῖ γυρεύουμε τὸν ἐνθουσιασμό,
 Μὰ τίποτα δὲν φαίνεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν πλάσι,
 Ποῦ νὰ μᾶς φέρῃ ἔξαφνα καὶ ἓνα κᾶν σπασμό.
 'Ολα πεζὰ κι' ἀνάλατα κι' ἀπὸ τὴν ἴδια ζύμη,
 Καὶ γράμματα καὶ ποίησις καὶ τέχνη κι' ἐπιστήμη.

'Ο κόσμος τρέχει ἐμπροστὰ κι' ἐμεῖς τραβοῦμε 'πίσω,
 Καὶ μὲ κλωτσιὰ δὲν ἔρρισκεται κανένας νὰ μᾶς δώσῃ,
 Γιὰ νᾶμπουμε μὲ τῆς κλωτσιαῖς σὲ μονοπάτι ἴσο,
 Κι' ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν στραβὸ τὸ ἔθνος νὰ γλυτώσῃ.
 'Ολοι στραβοί, ὁ ἓνας μας κοντὰ τὸν ἄλλο σέρνει,
 Καὶ τρέχει δίχως νὰ ἰδῇ ὁ δρόμος ποῦ τὸν φέρνει.

'Αλλὰ αὐτὰ τὰ ξέρουμε καὶ τὰ ἀναμασσοῦμε
 'μέρα καὶ νύκτα ὅλοι μας κρυφὰ καὶ φανερά,
 'στὸν καφφενέ, 'στὰ σπῆτριά μας, καὶ ὅπου κι' ἂν βρεθοῦμε,
 καὶ κλαῖμε καὶ φωνάζουμε 'στὴν τόση συμφορὰ.
 Καὶ ἅμα πιά ξοδέψουμε τὰ τόσα σχόλιά μας,
 ἀνάβουμε τὴν πίπα μας καὶ πᾶμε 'στὴ δουλειά μας.

Καὶ εἶμαι πιὸ σαχλὸς ἐγὼ, ποῦ κάθομαι καὶ ψάλλω
 τὰ ἴδια σαλαρίσματα, ὅπου τὰ ξέρουν ὅλοι . . .
 μήπως 'μπορῶ μ' αὐτὰ μυαλὸ λιγάκι νὰ σᾶς βάλλω,
 νὰ γίνετε πιά ἄνθρωποι, νὰ πᾶτε καὶ 'στὴν Πόλι;

'Αμμὲ λοιπὸν γιατί τὰ λές; ... θε νὰ μοῦ 'πῆτε τώρα
 Γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ χαρτί καὶ νὰ περάσ' ἡ ὥρα.

Σεῖς μόνο στιχουργήματα ἐκ μέρους μου ζητεῖτε,
 λοιπὸν κι' ἐγὼ γιὰ χάρι σας μὲ στίχους σᾶς χορταίνω,
 ἀλλ' ὅμως μὴ γυρεύετε νὰ ἐνθουσιασθῆτε,
 γιατί δὲν θὰ μὲ εὑρετε καθόλου ἐμπνευσμένο.
 Θέλετε στίχους μοναχὰ; ὅσους κι' ἂν θέτε ψάλλω,
 ἂν ὅμως θέλετε φωτιαῖς, 'βρῆτε κανέναν ἄλλο.

Καὶ μάλιστα, ἀγαπητοί, μ' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι,
 μὲ τοὺς συχνούς τοὺς πυρέτους καὶ τὴν ἐπιδημία,
 καὶ 'λίγος ἐνθουσιασμός τρέλλα 'μπορεῖ νὰ φέρῃ . . .
 ὥστε θαρρῶ πῶς ὠφελεῖ ἡ ἄκρα ἡσυχία.
 Γιὰ τὴ ζωὴ σας μοναχὰ νὰ ἔχετε φροντίδα,
 κι' ἀφήσετε πρὸς τὸ παρὸν 'στὴν τύχη τὴν πατρίδα.

Μὰ 'πῆρα δρόμο δυνατό καὶ πῶς θὰ σταματήσω;
 ἄλλα πολλὰ ἀπ' τὴν ἀρχὴ 'σκεπτόμουν νὰ σᾶς 'πῶ
 καὶ ἄλλα εἶπα . . . ἔ! λοιπὸν τὰ πέραν ὅλα 'πίσω,
 χωρὶς γι' αὐτὸ τὸ πάρσιμο κανένα νὰ 'ντραπῶ.
 Νοιώθετε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, καλοὶ μου συμπολίται;
 ἀλλὰ δὲν νοιώθω οὔτ' ἐγὼ, καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε.

Souris

Καὶ ἡ πολυτέλεια δὲ τῶν κοιτῶνων ἐκπληκτικὴ καὶ πα-
 ράδοξος. Εἰς τοὺς Σουλτανικοὺς κοιτῶνας ἀνευρίσκεις συνή-
 θως τὰ ὑπέρλαμπρα ἐκεῖνα δῶρα, ἅπερ ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς
 κυριαρχίας τῶν 'Οσμανιδῶν, περίτρομοι τῶν ἰταλικῶν δη-
 μοκρατιῶν πρέσβεις, κατέθετον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σουλτά-
 νου ὡς ἐξίλαστήρια τῆς παρουσίας αὐτῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ
 τοῦ Μεγάλου ἀνακτος. 'Εκεῖ συνήθως εὐρίσκονται μνημεῖα
 τέχνης παρελθουσῶν ἐποχῶν, τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου ἡ καλ-
 λιτεχνία συμμαμμένη. Οὕτω πλαγίως τῆς αἰθούσης τῶν
 ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίζ, εἰς ἣν εἶδομεν τὸ πρῶτον τὸν ἀρχι-
 γὸν τῶν πιστῶν παίζοντα ταῦλι μὲ τὴν δεκατετραέτιδα
 Κιρκασίαν, ἐκεῖτο ὁ ἰδιαιτέρος τῆς Α. Μ. κοιτῶν. 'Εκτὸς
 τῶν πολυχρῶμων ταπήτων ἠπλοῦντο χαμαὶ, καὶ ἰδίως περὶ
 τὴν κλίνην, δέρματα λεόντων καὶ τίγρεων, δῶρα διοικητῶν
 'Αφρικανικῶν πόλεων. Κλίνη ἐπίχρυσος, ὡσεὶ κύπτουσα ὑπὸ
 τὸ βάρος κομψοτεχνημάτων καὶ περιπλόκως συμπλεκόμενων
 τοῦ Κορανίου ῥητῶν, ἔφερε βαθύκολπον στρωμνὴν ἀπαλὴν
 ὡς νὰ ἀποτελεῖτο ἀπὸ πτερὰ περιστερᾶς, ἀποστραπτούσας
 ἐκ τῆς λευκότητος σινδόνας, ἐν οἷς μαρμαίροντα φῶτα ἄν-
 τανέκλων. Σοφᾶς ἐκ βαρυτίμου λειοσηρικοῦ, παραπετά-
 σματα ἐκ μεταξωτῶν τριχάπτων χρώματος κοκκίνου ὡς
 πῦρ; τραπέζιον ἐκ μαγονίου μὲ ἀραβουργήματα, ἔργον τῶν
 καταδίκων τοῦ Τερσανέ ἐπὶ Χαμίτ τοῦ Α', ἔφερον ἐπ' αὐ-
 τοῦ φαβεντιανὰ ἀγγεῖα, ἄβακας πολυτελεῖς, λεπτεπιλέ-
 πτου Σινικῆς κατασκευῆς πλαστουργήματα, κιβωτίδια 'Α-
 ραβικά περιέχοντα ἐντὸς λευκοῦ βάμβακος μόσχους τῆς 'Ιε-
 ρουσαλήμ, ἀρώματα τῆς Μέκκας, ἅπερ ἀπὸ αἰῶνος ἀναδί-
 δουσι τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν τῶν, καὶ μόλις κατὰ τοὺς τελευ-
 ταίους χρόνους, ἱατρικῇ ἀπαιτήσει, ἀποσύρουσι τὰς εὐωδίας
 ἐκεῖνας κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός. 'Επὶ ἄλλων ἐπί-
 πλων εὐρίσκοντο μικραὶ κρυστάλλιναι καράφαι, περιέχουσαι
 ὕδωρ διαυγέστατον τοῦ Μάλτεπε, τοῦ Γιακαζίκ, τοῦ Κανλῆ-
 καδᾶκ, τοῦ Βεῖκοζ καὶ Φαναρακίου, τοῦ Κανλῆ-δὰγ, τοῦ
 Κεστανέ-σουγιού, ἀναψυκτικὰ ποτὰ ἐκ λεμονίου, ἐκ βισσύ-
 νου, ἐκ τριανταφύλλου καὶ ὅσων ἄλλων, σιρόπια, ἔτι δὲ
 βουτήματα ἐξ οὐγγρικοῦ ἀλεύρου, βουτύρου τῆς 'Ελβετίας
 καὶ ζακχαρωτοῦ ἀφροῦ ἀποτελούμενα καὶ κατασκευαζόμενα
 καθ' ἐκάστην πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀνακτος καὶ τοῦ χαρεμίου
 ἐν τοῖς μυριάνδροις τῶν ἀνακτόρων μαγειρείοις, αἱ δαπά-
 ναι τῶν ὁποίων κατὰ μῆνα ἀνέρχονται εἰς ἑκατομμύριον λί-
 ρας ἀφαιρούμεναι ἀπὸ τὸν ἄρτον καὶ τὸ ἐνδυμα τοῦ στρα-
 τιώτου, συνοδευόμεναι ἀπὸ τὰς ἀράς τοῦ πάσχοντος φορο-
 λογουμένου λαοῦ. 'Η ὁροφὴ τοῦ κοιτῶνος ἀπετελεῖτο ἐκ
 βαθύος πρασίνου μεταξωτοῦ, ἐν ᾧ διεγράφοντο ἀργυροποί-
 κιλτοι καὶ χρυσοποίκιλτοι ῥῆτραι τῆς Βίβλου τοῦ Προφή-
 του. Οἱ τοῖχοι δ' ἐκαλύπτοντο ἀπὸ βαρύτιμα σάλια, ἔχον-
 τα πολυχρῶμως τὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα, ἐν τῷ μέσῳ
 τῶν ὁποίων ὁ τουρᾶς ἀποτελεῖ συρραφὴν σχημάτων ἀκατά-